

Stureplani väljak

00.00

MA ANDSIN SÕNA, et ei tee seda enam kunagi. Sest kui elu võtmine ei tähenda midagi, kui tapan korra, kaks või kolm ega tunne mitte midagi, ei saa sellest seemiselt rahuldust, on see mõttetu.

Kuid nüüd on olemas üks moodus. Kummaline, et ma ise selle peale ei tulnud.

Tervik.

Me lakkame olemast ühise hingetõmbega.

Ma vaatan enda ümber ringi. Ideaalne koht. Ma ei tunne eriti Stockholmi, aga just seal, kus Kungsgatan ristub Birger Jarlsgataniga ja läheb üle Stureplani väljakuks, liigub keskööpimedusest hoolimata massiliselt inimesi. Nagu see noor ja ilus naine seal, kes mind läbitungiva pilguga vaatab. Nagu see keskealine mees, ülikonnas ja veidi vintis, jõudmas peagi järgmise baarileti äärde. Nagu perekond, kes seisab otse mu kõrval ja ootab taksot, kaks väikest tütart, kes näevad väsinud välja ja tahavad koju oma voodisse kuskile eramajja, ning veidi eemal seisev teismeliste kamp, kes vaatavad mind põlglikult.

Ma tean, et on enamat, Cy.

Ta muudkui rääkis ja rääkis ning mina ei võtnud alati kuulda – kui palju ta ka minu uksele ei koputanud.

Ma tean midagi, mis on suurem, Cy. Palju suurem.

Siis tuli ta tagasi, rääkis veel.

Sa tunned samamoodi nagu varem, Cy. Ma tean seda.

Ja tagasi.

Sama rahu.

Ja tagasi.

Sama joovastust.

Ja tagasi.

Armujoovastust.

Ja tagasi.

Sinu surm ja nende surm ning sina oled nemad ja nemad on sina.

Ja tagasi.

Sel korral, Cy – on see igavene.

Ta koputas iga päev mu uksele, mitu korda päevas, ja ta teadis tööpoolest peaaegu kõike.

Et viltune aju võib muutuda sirgeks, aga ka veel viltusemaks. Et selle vastu, kui rinnus tuikab, mõjuvad kõige paremini kaks Tramadoli kapslit. Et diiler küsib terve lehe eest kolmsada krooni. Isegi seda, et kui ma pommi lõhkan ja samal ajal telefonis Spotifys oma lemmiklugude esitusloendi käima panen, muutub kogu maailm mõnusaks uduks.

Kõige rohkem loodan ma vähemalt veidike näha seda, kuidas minu ümber seisvad inimesed kaovad just enne, kui ma ise seda teen. Kuid ta ütleb, et see juhtub täpselt samal ajal ja sellepärast ongi see rohtult võimsam kui teha nii, nagu ma varem olen teinud – üks elu korraga.

samal ajal kaks kilomeetrit kaugemal

Södermalmstorgi väljakul

00.00

Ta rääkis nii õiget juttu. Nüüd saan ma sellest aru.

Kõik inimesed, kes on kuhugi teel mind märkamata.

Kõik, mida ta ütles, kõik, mida ta seletas.

Sa oled lumehelvest, Yussuf.

Väike veetilk, Yussuf.

Pliiatsiga joonistatud ähmane kritseldus, Yussuf.

Sind pole olemas, Yussuf, sa ei igatse kedagi, sind ei igatse keegi.

Ma pole kunagi keskööl Slussenis viibinud ja näen nüüd noori, kes hoiavad teineteisel käest kinni ja lähevad seejärel metroopeatuses eri teed, ning seda vanemat rulaatoriga naisterahvast, kes üritab bussijuhti veenda, et too teda bussi peale aitaks. Ma näen mütsilotuga kutti, kes müüb ajalehekioski ees amfetamiini, ja roheliste juustega neiut, kes istub keset väljakut ja nutab, ning seda meest, kes elab trubaduurielu kitarrikotti poetatud kümnekrooniste müntidega, ja keegi neist ei tea, et varsti on kõik läbi.

Ma ei taibanud seda kunagi.

Et keegi minusugune, kes on varem haiget teinud ja seda jälle teha kaalunud, võiks ise samal hetkel eksisteerimise lõpetada.

Ta ütles seda mulle esimest korda ühel hommikul, kui mu uksele koputas ja seal lihtsalt seisis.

Ma olen sind jälginud, Yussuf, ja sa tunned ennast vaheldumisi ülikehvasti, siis suurepäraselt, siis veel kehvemini ja seejärel veel suurepärasemalt.

Ta avas järgmisel hommikul taas ukse.

See viib ainult ühte suunda, Yussuf – sinna, kus sa tunned end veelgi kehvemini.

Ja jälle.

Sa ju tead seda, Yussuf, või mis. Et sellel on vaid üks lahendus.

Varsti.

Aeg liigub nagu veepiisk ja lumehelves, langeb ühe sekundi kaupa.

Aeg liigub, samal ajal kui minu keha on paigal ning piisad ja helbed langevad mu nahale ning ma kannan seda rasket pommi-vesti oma õlgadel.

Aga see väike poiss – mida tema siin reede õhtul teeb?

Ma vaatan talle otse silma ja mõtlen, kui vana ta võib olla – kaksteist, võib-olla kolm- või neliteist. Ta vaatab mulle otsa samasuguse teadmatusega nagu teisedki.

Sajamilligrammised kapslid sosistavad mu peas ja täidavad mu südame. Inimesed mu ümber kõnnivad aeglasemalt, vihmamärjalt asfaldilt peegeldub tähistaevas, määrdunudhallid fassaadid säravad kui äsja pestud.

Alles äsja liikus aeg, samal ajal kui keha seisis paigal – nüüd on vastupidi, seisundid on kohad vahetanud, aeg on tardunud, samal ajal kui kõik mu sees sööstab edasi ja tagasi pöörduda pole enam võimalik.

Viimne silmapilk.

tagasi Stureplani väljakul
00.00.08

Ma ei hooli teistest.

Selliseid inimesi nagu see ülikonnaga purjus mees, kes eksleb endiselt ringi ja arvab, et ma olen tühi koht, ning see noor naine, kes peab ennast ilusaks ja vaatab minusugustest lihtsalt läbi, on liiga palju. Ja nendel, kes kõnnivad veidi kaugemal, puuduvad näod, on liiga pime ja tänavalaternate valgus muutub peitvateks varjudeks.

Ma ei suuda oodata.

Ma ei tohi oodata.

Mul polnud aimugi, kuidas see toimib, aga õppisin selgeks. Ta ütles, et *dünamiit on parim, Cy, kasuta seda*. Et kui Bredängis või Husbys suudavad põnnid elutuppa kakssada kilo varuda, peaksin ka mina sellega hakkama saama. Saingi. Dünamiiti kasutatakse Rootsisis igal tee-ehitusel ja kui ma üldse midagi oskan, siis varastada. See polnud küll põhjus, miks mulle esimene karistus määrati – see oli hoopis vanem abielupaar, kelle ma löhki löikusin –, kuid sisse-murdmise, varguste ja röövidega olen kõige rohkem tegelenud.

Ma varastasin terve hunniku dünamiidipulki ja kannan kuut-teist rinnal – rohkem kui vaja, kuid nii me kokku leppisime, minu keha peab täielikult tükkideks lendama. Ma ei pea neid kokku

siduma või midagi sellist, need asetsevad vestis tihedalt üksteise kõrval, toruteibi pakendis. Piisab nende keskel asuvast elektrilisest sütikust, metallsilindrist, mis on pisem kui mu väike sõrm, ning lülitist ja kaheteistvoldisest patareist, mille ma Clas Ohlsoni poest ostsin. Plusspool ja miinuspool. Lihtsaim asi maailmas. Ma vajutan lülitist ja käib plahvatus. Ma ei pannud sinna isegi mingeid kruvisid, mis laiali lendaksid, sest kui ma nii lähedal seisan, võtab neilt elu lööklaine.

Ma vaatan kella. Võrdlen seda digitaalse kellaga ühel maja-fassaadil.

Kesköö.

Aeg on käes.

Elu, mida me elame, pole tõeline, Cy. Tõeline elu algab pärast.

Ta ütles alati nii.

Ja kui ma järele mõtlen – pärast on just praegu.

tagasi Södermalmstorgi
väljakul
00.00.08

Kui lõhkeaine gaasiliseks muutub, tekib tugev valge valgus. Üksainus sähvatav silmapilk.

Heli kestab kauem, mõirgav kõmin, mis kandub kahekümne kilomeetri kaugusele.

Ta ütles, et *pommi peab tegema dünnamiidist, Yussuf*. Ja Stureplani kutt ju seda kasutaski, kuid alati on tarbetu risk midagi varastada, kui seda saab muretseda ka teisel moel.

Mina vahetasin dünnamiidi välja – ostsin hoopis veebist täiesti seaduslikult püssirohtu ja surusin selle nelja keeratava kaanega terastorru. Iga suvaline jobu suudaks tegelikult pärast aastavahetust kokku koguda piisavalt palju ebaseaduslikult maale toodud ilutulestikku ja neist püssirohtu koguda, või siis pärast jalgpallimatši

paugutajaid – teeb sama välja. Torus, mis peab gaasi paisumisele väga, väga, väga kaua vastu, tekib kuradima suur surve. Torupomm on palju parem kui need sitased kohvitermosed, millega nad Lähis-Idas toimetavad. Rohkem nagu käsitöö. Ja neist on ka lihtsam veste meisterdada – teipisin torud üksteise külge ja ühendasin kõik hõõgniidi abil patareiga, nii et saan kõik korraga süüdata. Tekib isegi killuefekt, kui torud purunevad pisikesteks tükkideks ja muutuvad lööklaine keskmes surmavateks lisakildudeks.

Ta tunneb siis minu üle uhkust.

Ma näen inimesi enda ümber, vaatan neile otsa ja nemad mulle ning pole enam mingit tähtsust, kas ma olen lumehelvest, vihmapiisk või kritseldus või et mind sama palju igatsema ei hakata.

Me lahustume koos ja ma pole kunagi varem niimoodi tundnud.

Et olen otsustanud. Ja keegi ei tea sellest.

Keegi ei saa mind peatada.